

DIEN (71) IS DE *Florence Nightingale* VAN NEDERHEMERT

Dien van de Werken is al 21 jaar helpende hand in Nederhemert. Ze zorgt voor de ouderen, houdt tuinen bij, zet vuilnisbakken buiten, doet boodschappen en haalt medicijnen op. Niets is haar te veel. Maar zélf hulp krijgen? Daar moet ze niet aan denken!

Is Verstappen er al, Dien?" Opgewekt stapt Henk van de Werken de woonkamer binnen. "Oh, ik dacht dat je Max Verstappen op bezoek kreeg!", roept hij lachend en knipoogt naar zijn zus. "Nee, MAX Magazine, van Omroep MAX", verbetert Dien hem grinnikend. Haar broer Henk woont tegenover haar en komt even buurten. Ze zijn allebei altijd in hun geboortedorp Nederhemert blijven wonen en houden elkaar een beetje in de gaten. En niet alleen elkaár. Dien staat dag en nacht klaar voor de ouderen in de buurt. Haar bijnaam is inmiddels 'de Florence Nightingale van Nederhemert'.

ER KWAM STEEDS MEER BIJ

Het begon met een vuilnisbak aan de straat zetten voor haar oudere burens. Langzamerhand werd dat meer: medicijnen ophalen, boodschappen doen, koffiezetten, steunkousen aantrekken, onkruid tussen de tegels vandaan halen, tuinen schoffelen, wandelen met oudere dorpsbewoners, zorgen voor zieke burens, een luisterend oor bieden. "Ik heb er ook voor gezorgd dat hierachter verlichting kwam. Het was er pikkedonker. Voor mezelf vond ik dat niet zo erg, maar voor anderen wel. Ik regelde bij de gemeente dat er vijf lantaarnpalen kwamen." "Ze heeft ook haar buurvrouw veel steun gegeven toen die haar man verloor", vult Henk aan. Dien knikt: "We haalden samen herinneringen aan hem op, want ik kende hem ook goed. Zo trok ik haar erdoorheen. Ik drink nog steeds elke ochtend koffie met haar."

AFSCHUWELIJK BEELD

Dagelijks wandelt Dien een rondje door de buurt om te kijken hoe het met iedereen gaat. Zitten de

gordijnen ergens dicht, dan controleert ze of alles in orde is. Als het nodig is, blijft ze een nachtje slapen bij een zieke buur. Ze heeft zelfs twee weken overnacht bij een dorpsgenoot die aan zijn hartklep was geopereerd. "Ik hield een oogje in het zeil, zorgde dat er boodschappen werden gedaan, maakte ontbijt en zette koffie voor hem." Door haar behulpzaamheid maakt ze ook nare dingen mee. "Ik heb mijn andere buurvrouw in het toilet gevonden. Ze was gestorven. Bij dat raam durf ik nu niet meer te komen. Dan zie ik

'De burgemeester sprak me toe en gaf me drie kussen'

meteen dat afschuwelijke beeld weer voor me." Een goede kennis hielp ze met het aantrekken van zijn elastische kousen. "Ik was net bij hem geweest en had nog koffie voor hem gezet. Kort nadat ik vertrokken was, overleed hij. Dood in zijn stoel. Ik was er kapot van. Het was altijd zo gezellig om met hem te praten. Met zijn dood is het boek uit. Alleen hij kende de verhalen van vroeger nog."

VAN HUIS UIT MEEGEKREGEN

De verdrietige gebeurtenissen weerhouden haar er niet van voor anderen te blijven zorgen. Dat zit

erin gebakken, denkt Dien. "We waren vroeger met zeven kinderen thuis. Iedereen deed wel iets. Ik vind het normaal dat je dat ook voor de mensen in het dorp doet."

Dien werkte voorheen 26 jaar in een verzorgingstehuis in Zaltbommel. "De eerste werkdag kreeg ik op mijn mieter omdat ik een zemen lap op tafel had laten liggen. Ze controleerden met een spiegeltje of er nog wat onder de rand van de wc zat. Heel streng was het er. Toch heb ik er met plezier gewerkt. Helaas moest ik er uiteindelijk noodgedwongen vertrekken. Afgekeurd. Ik was overspannen. Een moeilijke periode in mijn leven waarover ik liever niet praat. Ik hield veel van mijn werk en miste het. De weekenden waren plotseling leeg. Het heeft lang geduurd voordat ik mijn draai weer vond."

ZELF OOK ZIEK

Langzamerhand ging Dien weer doen waar haar hart ligt: zorgen. "Ik help andere mensen graag, maar mij moeten ze niet helpen. Dat wil ik niet. Als hier een monteur over de vloer komt om iets te repareren, kijk ik hoe hij het doet, zodat ik het de volgende keer zelf kan." Terloops vertelt ze dat ze zelf ook ziek is: borstkanker en non-hodgkin. "Ik heb chemo's en bestralingen ondergaan en word nog twee jaar nabehandeld. Als mensen vragen hoe het gaat, zeg ik: 'Net als het weer, wisselvallig.' Gisteren viel ik op mijn kont in de douche. Ik kon niet meer overeind komen, maar heb het net zo lang geprobeerd tot het lukte. Uiteindelijk wist ik mezelf op te trekken aan de handvaten aan de muur." Ze vertelt het laconiek.

KONINKLIJK ONDSCHIEDEN

"Heb je weleens een bijzondere medaille gezien?", zegt ze ineens, om de aandacht af te leiden. Trots toont ze een doosje met daarin het lintje dat ze deze maand ontving. Ze is sinds 26 april lid in de Orde van Oranje Nassau "De burgemeester sprak me toe en gaf me drie kussen. Ik heb mezelf sindsdien niet meer gewassen", lacht Dien. Ze had nooit kunnen denken dat het haar nog eens zou overkomen. Wat is ze vaak onzeker over zichzelf geweest. "Als meisje was ik doof aan één oor. Daar werd ik op mijn zestiende aan geopereerd, maar dat is niet goed gegaan. De rechterhelft van mijn gezicht is verlamd geraakt. Het heeft me mijn leven lang een minderwaardigheidscomplex bezorgd." De waardering en talrijke bedankjes van mensen om haar heen maken veel goed. "Ik kan ze niet tellen, zo

veel zijn het er inmiddels." Dien verheugt zich op de avond. Dan komen zeven van de zeventien kleinkinderen van haar zus bij haar eten. "Eerst krijgen ze brood en daarna wat lekkers. Ik geniet ervan als ze er zijn. Hun aanwezigheid maakt me altijd blij." ■

